

moreover, its consistency changes - it becomes more liquid. Discharge, which is normally removed from the ears, begins to accumulate and irritate the lining of the ear canal. One of the most common pathologies is inflammation of the external auditory canal, which can be caused by bacterial or fungal infections, mechanical damage to the external ear, allergies and other factors. For the symptomatic treatment of such inflammations, antiseptic solutions are used for washing, which, due to their properties, can accelerate wound healing, relieve inflammation, itching and anesthetize the affected area of the animal's ear.

Aim. To develop a composition of an antiseptic solution for use in veterinary medicine with a wide spectrum of action.

Materials and methods. In the framework of the work carried out, materials of articles from scientific journals, irregular publications, as well as educational literature were used.

Results and discussion. As symptomatic therapy, veterinarians prescribe local treatment of the auricles. Therefore, the antiseptic solution must have a complex effect. We used herbal extracts as active components of antiseptic solution for washing ears in dogs. Aqueous sage extract has anti-inflammatory, antimicrobial and antiseptic effects, calendula tincture, which has wound healing and antiseptic effects, chamomile essential oil, which has anesthetic and reparative effect, and aloe extract with antipruritic and wound healing effects. To relieve pain, lidocaine hydrochloride was additionally introduced, which has a pronounced local anesthetic effect.

Conclusions. Based on the above, ear diseases in dogs are a fairly common pathology. The reasons that cause these symptoms are different: fungal and bacterial inflammation, allergies, otitis media, etc. As active components with complex action, we have chosen an aqueous sage extract, calendula tincture, chamomile essential oil. To relieve pain and local instant anesthesia, lidocaine hydrochloride was added.

ТОКСОПЛАЗМИ – ЗБУДНИКИ ТОКСОПЛАЗМОЗУ ДОМАШНІХ КОТІВ

Бодрікова Є.О.

Науковий керівник: Морозенко Д.В.

Національний фармацевтичний університет, Харків, Україна

bodrikovaliza6@gmail.com

Актуальність. *Toxoplasma gondii* – це облигатний внутрішньоклітинний паразит, що викликає хворобу – токсоплазмоз. Зараження відбувається при вживанні в їжу погано прожареного м'яса, що містить паразитів, при контакті з виділеннями тварин і від матері до дитини. Токсоплазма може вражати різні тканини організму. У здорових людей інфекція в основному перебігає безсимптомно. Можуть виникати лімфаденопатія і хоріоретиніт. У рідкісних випадках виникає міокардит, поліміозит, запалення легенів, гепатит або енцефаліт. Хвороба може стати небезпечною для життя в разі наявного імунодефіциту. Первинно придбаний токсоплазмоз при вагітності може заражати плід і сприяти аборту, смерті плоду або вродженому токсоплазмозу. У новонароджених може виникати гідроцефалія, мікроенцефалія, інтракраніальні кальцифікати, хоріоретиніт, сліпота, епілепсія, психомоторне або ментальне порушення розвитку. Тому можна вважати актуальним питання біології токсоплазм та вивчення їх впливу на організм домашніх котів, які є частими переносниками токсоплазмозу.

Мета роботи. Проаналізувати дію *Toxoplasma gondii* – збудника токсоплазмозу – на організм домашніх котів.

Матеріали і методи. Було проведено аналіз сучасних літературних джерел, які стосуються питань діагностики, лікування та профілактики токсоплазмозу котів.

Отримані результати. За результатами аналізу сучасних літературних джерел було встановлено, що шляхи зараження токсоплазмозом полягають у вживанні котами заражених тканин ссавців і птахів (м'ясо і субпродукти), що містять бродізоїти токсоплазм (найбільш часта форма інфікування), а також можливий внутрішньоутробний шлях інфікування. Паразитемія під час вагітності може призвести до передачі тахізоїтів від матері до плоду (тільки при первинному зараженні). Також інфікування можливо при вживанні води, кормів, забруднених спорувльованими ооцистами (орально-фекальний шлях передачі ооцист). У цьому випадку коти можуть служити механічними переносниками ооцист і створювати ризик зараження людини.

Клінічні симптоми токсоплазмозу у котів, як правило, неспецифічні. Коти можуть хворіти легко, при цьому у них пронос чергується з нормальним сформованим калом. Організм kota виділяє ооцисти з фекаліями упродовж 3–10 днів після зараження максимум до 3 тижнів. У цей період може не спостерігатися клінічної картини захворювання. У кошенят можлива діарея, яка не збігається з виділенням ооцист, асцит, а також гепатомегалія, енцефаліт, зовнішній увеїт і гіпотермія. У дорослих кішок може спостерігатися летаргія, гіпертермія (40–41 °С), малорухливість, задишка, втрата ваги, жовтяниця, блювота, неврологічні ознаки (ступор, судоми і часткова або повна сліпота), діарея, дерматити, міокардит. Лікування токсоплазмозу у котів спрямовано на призупинення поділу паразита. Однак в даний момент рекомендовані сучасною літературою препарати не здатні повністю звільнити організм від токсоплазм. При адекватній терапії клінічні ознаки системного захворювання на токсоплазмоз зазвичай згасають упродовж 2–3 днів після початку терапії, виключення складають неврологічні симптоми.

Висновки. Таким чином, токсоплазмоз у котів є досить важким захворюванням, яке проявляється різноманітними симптомами і може перебігати приховано, що утруднює діагностику і лікування. Також домашні коти можуть бути переносниками токсоплазм, що є небезпечним для людини.

ГЕНЕТИЧНІ ХВОРОБИ СОБАК ПОРОДИ ШИ-ЦУ

Бойченко Є.В.

Науковий керівник: Морозенко Д.В.

Національний фармацевтичний університет, Харків, Україна

efim.boy.2003@gmail.com

Актуальність. Ши-цу вважається традиційно китайською собакою. Однією з родин ши-цу вважається Тибет. В 1653 тибетський далай-лама подарував китайському імператорові кілька собак ши-цу, які перетворили ши-цу в заборонену породу, що належить виключно імператорській сім'ї. Як подарунок імператор іноді дарував найбільш високопоставленим чиновникам саме ши-цу. За деякими документами вважається, що в Тибет ши-цу прийшли з Візантії на початку VII століття, тобто порода має європейське коріння. У точності батьківщина ши-цу не з'ясована. В Європу ши-цу повернувся завдяки норвезькому послу в Китаї наприкінці 1930-х років, з яким сука ши-цу на прізвисько Лейдзі дісталася в подарунок. Для того, щоб добитися потомства він використовував свої зв'язки і придбав ще пару псів ши-цу. Повернувшись на батьківщину, він зайнявся розвитком невідомої нікому в Європі породи. Існує також легенда, що Будду супроводжував в дорозі маленький собачка,